

MIRKA MANÁKOVÁ

DOTYKY NOCÍ

MARENČINPT

Mirka Manáková

DOTYKY NOCI

MARENČIN PT

Copyright © Mirka Manáková, 2026
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2026
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marenčin@marenčin.sk www.marenčin.sk
Cover © Marenčin Media
Layout © Marta Blehová
1107. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-1425-0 (viaz.)
ISBN 978-80-569-1426-7 (ePDF)
ISBN 978-80-569-1427-4 (ePub)

LAURA

Začnem sa nekontrolovateľne triasť. Ona to vie! Správu, ktorú mi poslala, čítam znova a znova, akoby som sa chcela presvedčiť, že je to len prelud.

„Ty mrcha, myslíš si, že si vyhrala? Videla som ťa, ako si zabila Stana. Videla som, ako si ho pochovala. Všetko viem! Je koniec, zničím ťa!“

Nie, nesníva sa mi to. Naozaj sedím v reštaurácii vedľa Gabriela a za chrbtom sa mi posmieva kedysi najlepšia kamarátka. Len na okamih do nej zapichnem ostrý, vydesený pohľad. Jej pery sa krivia do jedovatého úšklabku a keď si vidličkou vkladá do úst krvavo prepečený hovädzí steak, žalúdok sa mi obráti naruby.

„Si v poriadku?“ spýta sa Gabriel, ktorý si všimne moje rozpoloženie. Chvejúce prsty sa pokúsim skryť v lone smaragdových šiat a upriem zrak na muža, s ktorým som prežila niekoľko dlhých rokov. Je stále príťažlivý. Jeho oči si ma premeriavajú, vidím v nich ohnivé iskričky. Je zaujímavé, ako sa dokáže osud zvrtnúť. Len nedávno sa nám totiž takmer rozpadlo manželstvo, no naša vzájomná nevera nás opäť spojila. Kiežby som mohla posledné týždne vymazať z pamäti. Ale čas sa nevracia.

„Nič mi nie je, len mi jedlo asi nesadlo. Potrebujem ísť na toaletu.“

Postavím sa. Gabriel na mňa ustarostene hľadí.

„Si bledá. Naozaj si v poriadku?“

Pokúsím sa o silený úsmev.

„Bude to len žalúdok. O chvíľu som späť.“

Unikám. Pred manželom, ale hlavne chcem byť čo najďalej od Natálie, ktorá sa kedysi nazývala mojou najlepšou priateľkou. V žalúdku mi vrije kyselina. Na toalete začnem okamžite zvracať. Umývadlo je po chvíli zašpinené od zvratok, rýchlo ho čistím, no pocit hnusu sa vracia. Keď sa žalúdok upokojí, pozriem sa do zrkadla. Uvedomím si strašnú vec. Hľadím do očí vrahyne. Tá predstava ma desí. Či sa mi to páči alebo nie, zabila som a myslela som si, že si tajomstvo vezmem so sebou do hrobu. Odkiaľ sa to, dopekla, mohla Natália dozvedieť? Zrazu stuhnem. Jej tvár totiž zbadám v zrkadle. Stojí za mnou ako fúria, zabodáva do mňa svoj posmešný pohľad. Och, najradšej by som jej vyškriabala oči! Prudko sa k nej otočím.

„Čo chceš?!“ vyhrknem, žalúdok mi zvierá strach. Obávam sa, že dnes už doň nič nedostanem.

Natália si položí ruky vbok, mačacími očami si ma premeriava.

„Schudla si. Posledné týždne museli byť pre teba peklo. Ani sa ti nečudujem. Ja by som nedokázala žiť s pocitom, že...“

„Mlč a už nikdy to nevyslov!“ vyšteknem. Ustúpim o krok.

„Lebo spravíš čo? Zabiješ ma?“

Nemôžem uveriť, že toto je žena, ktorú som kedysi nazývala priateľkou. Cítim, ako sa mi vnútro chveje od zlosti a strachu. Natália pozná moje tajomstvo. Zhlboka sa nadýchnem.

„Nestačilo ti, že si spala s Gabrielom? Chceš ma úplne zničiť?“

Povýšenecky vystrčí bradu.

„Ty si sa zničila sama, Laura.“

Naprázdno preglgnem. Možno má pravdu, no chcem svoj život späť.

„Všetci robíme chyby,“ poviem pokojnejšie.

„A za tie sa platí,“ odsekne.

„Čo odo mňa chceš?“

„Čo myslíš?“

Jej oči sa zalesknú. Uistím sa, že dvere sú zavreté, pristúpim k nej a zašepkám:

„To, čo si mi napísala, nie je pravda. Nevieam, odkiaľ máš takú hlúposť, ale ja som Stana nezabila. Všetci vedia, že je nezvestný, no ja som sa doočula, že odišiel za hranice.“

Klamem a dúfam, že sa rozosmeje a obráti všetko na žart. Lenže ona si ma naďalej chladne premeriava.

„Myslíš si, že som padnutá na hlavu? Videla som všetko. Bola si s ním na chalupe a tam si ho zabila lopatou.“

Potom si ho odtiahla do záhrady a zahrabala pod strom ako nejakého prašivého psa.“

Dych sa mi zasekne v pľúcach, obleje ma pot. Natália dopodrobna opísala celú situáciu tak, ako sa skutočne odohrala. Och, môj bože.

„Odkiaľ to všetko vieš?“ šepkám. Nohy sa mi podlamujú. Cítim, ako mi vnútro zviera strach. Naposledy som sa takto bála strašidiel, keď som bola malá. Tieto strašidlá sa teraz zmenili na démonov a nedajú mi v noci spávať. Vidím ich všade, ale hlavne v Stanovej zakrvavenej tvári, ktorú som rozmliaždila lopatou. Natália do mňa zabodne ten najchladnejší pohľad, akého je schopná.

„Stano má na chalupe nainštalovanú kameru. Pozrela som si záznam,“ utrúsi.

Vytreštím na ňu oči.

„Čože?!“

„Si prekvapená, že?“

Čoby prekvapená, som v totálnom šoku.

„Ako je možné, že si mala prístup k záznamu?“ vyhŕknem. Natáliine oči sa zúžia do úzkej štrbiny.

„Ty si taká hlúpa, Laura. Stano chcel teba, ja Gabriela. Hovoril mi o pláne, ako ťa chce zväzdať na chalupe a natočiť si dôkazy o tvojej nevere, aby ich mohol podsunúť Gabrielovi. Dal mi prístup, pretože mi dôveroval, no netušila som, že sa z romantiky vyvinie horor.“

Mám pocit, že omdliem. To sa mi snáď sníva! Nemôžem uveriť, že Stano bol niečoho takého schopný, že dal prístup k záznamu Natálii, aby sa mohla pozerieť.

Prekliate kamery! Ako je možné, že som si ich nevšimla? Isteže, museli byť ukryté, aby som na nič neprišla. Zovrie mi žalúdok. Natália má dôkazy, s ktorými môžem skončiť vo väzení. Ach bože, čo mám teraz robiť?

NATÁLIA

Divadlo, ktoré predvádza Laura na toaletách reštaurácie, je pre mňa len lacná fraška. Je to líška usmievajúca sa cez slzy.

„Určite si si na kamere všimla, že ma Stano väznil. Zabránil mi odísť, zamkol ma v pivnici. Zabila som ho v sebaobrane,“ šepká roztrasene, akoby sa snažila presvedčiť samu seba. Jej bájka o sebaobrane sa však dala čakať.

„Vážne? O tom pochybujem,“ odsekne ironicky.

„Máš predsa kamerový záznam, musela si to vidieť!“ vykrične zúfalo, no vzápätí si zatvorí ústa, akoby sa bála, že ju môže niekto počuť. Naozaj netuším, o čom rozpráva. Určite je to len snaha vyvolať vo mne ľútosť.

„Kamera bola nainštalovaná nad posteľou a ďalšia zvonka do záhrady. Zvyšok chaty nebol monitorovaný. Máš smolu, že si ho zavraždila práve tam.“

„Preboha, Natália, musíš mi veriť! Stano ma zamkol v pivnici a ja som sa pokúšala utiecť. Kľúč mal po celý čas vo vrecku a do čaju mi sypal drogy, aby som bola menej ostražitá. Ja som však na to prišla a raz som čaj vyliala, aby som mohla pri prvej príležitosti ujsť. V noci som sa zakradla po lopatu, aby som ho v prípade obrany mohla omráčiť, no keď som z jeho vrecka vyťahovala

klúč, zobudil sa a ja som sa zľakla. Začala som ho lopatou mlátiť, no keďže bola tma, netušila som, ako ho údery zasiahli. Potom som rozsvietila svetlo a on bol mŕtvy. Nechcela som ho zabiť, prisahám!“

Zamyslím sa. Nevie, či by bol Stano schopný väzniť Lauru. Bol síce svojím spôsobom šibnutý, no či až natoľko, sa už nikdy nedozviem. V každom prípade sa musím riadiť tým, čo mám v rukáve, a využiť to vo svoj prospech.

„Ak by aj bola tvoja verzia pravdivá, o čom pochybujem, na kamere som videla iba to, ako ste spali v posteli a ako si ho zabila, nič viac a nič menej. Kamera nedosiahla do pivnice. Chceš? Ukážem ti záznam.“

Laura zalapá po dychu. Je roztrasená, no nie je mi jej ani trochu ľúto. Na dôsledky svojho konania mala myslieť skôr.

„Predpokladám, že keby si chcela, dôkazy, ktoré máš, by si dávno odovzdala polícii. No ty si to neurobila. Čo odo mňa teda chceš?“ spýta sa nevinne, až by človek neveril, že je schopná niekoho zabiť. A to som si o sebe myslela, že ja som väčšia mrcha ako ona. Chvíľu mi aj bolo ľúto, že som sa vyspala s jej mužom, no potom, ako som sa dozvedela, čo Laura urobila, rozhodla som sa, že to nenechám tak. Gabriel by mal vedieť, čo je zač, ale je tu ešte jedna možnosť...

„Poviem ti, čo od teba chcem, no nie tu. Stretnime sa dnes v noci na Stanovej chalupe. Tam ti všetko vysvetlím.“

Laura zbledne.

„Zbláznila si sa? Nepôjdem tam!“

„Ak neurobíš, čo ti poviem, Gabriel sa všetko dozvie. No ak budeš rozumná, nemusí vedieť nič.“

Premýšľa, váha. Nakoniec sa zhlboka nadýchne a povie:

„Netuším, čo spriadaš, Natália, ale v poriadku. O kolkej?“

„O polnoci. A postaraj sa, aby Gabriel už spal. Nechceš predsa, aby ťa sledoval.“

Jej pokožka je zrazu ešte bledšia. Ja však necúvnem. Nevzdám sa, kým nedosiahnem, čo chcem.

„Sme dohodnuté,“ povie porazene a potichu sa vytratí. Opieram sa o stenu toalety, v hlave mi víria myšlienky. Viem, že noc na chalupe bude rozhodujúca. Plán mi zatiaľ vychádza, Laura sa doň už chytila. Všetko musí prebehnúť presne tak, ako si predstavujem, inak sa celá hra zrúti. Cítim zvláštnu zmes vzrušenia a chladnej istoty, akoby som držala v rukách jej osud. Laura je slabá, zlomená, a práve to je moja najväčšia výhoda. Všetko, čo sa stane, bude len výsledkom jej vlastnej viny.

GABRIEL

Laurin útek na toaletu ma znepokojil. Je tam akosi pridlho a začínam byť z toho nervózny. Možno by som ju mal ísť skontrolovať, či je v poriadku. Postavím sa, prejdem k toaletám. Vtom ju zbadám. Celá bledá ku mne kráča a nervózne si odhrňa prameň vlasov za ucho. Zastanem a starostlivo si ju obzriem.

„Už som sa začínal o teba báť. Bola si tam pridlho,“ poviem.

„Zvracala som a nie je mi najlepšie. Asi som zjedla niečo pokazené.“

„Žartuješ? Sme v špičkovej reštaurácii.“

„Možno som zjedla niečo ráno. Alebo to bude nejaká viróza.“

Vyzerá naozaj zle a keď sa za ňou zjaví Natália, pochopím, koľká bije. Ani ja nie som rád, že ju vidím.

„Ahoj, Gabriel.“

Natália do mňa zapichne tie svoje prefíkané oči a letmo sa dotkne môjho ramena. Zatnem zuby, ani sa neunúvam odzdraviť. Vlastne jej venujem len sekundu svojho drahocenného času. Svoj pohľad po celý čas upieram na Lauru. Keď Natália konečne odíde, chytím svoju manželku okolo pása.

„Nemusíme tu ostať. Rovnako ako tebe, ani mne nie je príjemné, že je tu ona.“

Deň, keď som Natáliu pretiahol, som už dávno oľutoval. Stalo sa to len raz, v dobe, keď ma podvádza aj Laura. Myslel som si, že je nášmu manželstvu navždy koniec, že Lauru už nikdy nevidím. Zrazu zmizla, niekoľko dní sa neukázala, a ja som si bol istý, že utiekla za svojím milencom a že sa nikdy nevráti. Lenže ona sa vrátila s tým, že už s ním skončila a chce naše manželstvo zachrániť.

Ja som mal rovnaké pocity. Keď som zistil, že ma podvádza so Stanom, bola to pre mňa rana. No vzápätí som si uvedomil, že nie som o nič lepší, lebo som ju podviedol tiež. Zradili sme sa navzájom bez toho, aby sme to jeden o druhom vedeli. Odkrytie našich tajomstiev nám obom spôsobilo bolesť, no neskôr sme sa opäť zblížili. Laura si položí hlavu na moje rameno a sťažka si povzdychne.

„Chcela som mať s tebou pekný večer. Prečo musela prísť tá mrcha?“

Odkášlem si.

„Tiež by mi bolo nepríjemné, keby sa tu objavil Stan.“

Cítim, ako po mojich slovách stuhne. Laure verím a viem, že sa k Stanovi už nikdy nevráti, pretože ľutuje, že si s ním začala. A ja ľutujem, že som mal niečo s Natáliou. Pozriem jej do očí. Vidím v nich nepokoj. Na chvíľu mám pocit, že mi chce niečo povedať, no potom ten výraz rýchlo potlačí.

„Podme domov,“ povie priškrtene.

„Dobre, len zaplatím účet. Počkaj ma v aute.“

Laura odchádza k autu, ja sa vraciam do reštaurácie. Pri bare stojí Natália, hádže koketné pohľady na čašníka. Presne takto pozerala aj na mňa, keď ma zvádzala. Nedá sa jej uprieť krása a drsná sexuálna príťažlivosť, ktorú v sebe má, no bola to kedysi Laurina najlepšia priateľka. Čašník sa ku mne obráti. Vyťahujem kreditnú kartu. Platím účet. Po celý čas cítim jej pohľad na zátylku, aj keď sa na ňu nepozierám. Cítim ho tak silno, až sa mi z toho rozbúši srdce a na čelo mi vystúpi pot. Odrazu mi jej vôňa udrie do nosa, nervózne na ňu pozriem. Je úplne blízko, mám pred sebou jej plné pery natreté malinovým leskom.

„Gabriel,“ zapradie medovým hlasom. „Kam šla Laura?“

Rýchlo sa spamätám a odtiahnem sa od nej.

„Išla preč. Chce byť od teba čo najďalej a ja tiež,“ odvetím chladne.

Pery rozťahne do zvodného úsmevu a nechtom mi prejde po gombíku na košeli.

„Si si tým istý?“

Schmatnem ju za ruku.

„Neopováž sa na mňa niečo skúšať. Už nikdy.“

V jej očiach na sekundu preblesne niečo temné, niečo, čo som u nej ešte nevidel. Nakoniec len stisne pery a urobí krok späť. Odvrátim od nej pohľad, zdvorilo sa pozdravím čašníkovi a rýchlo odchádzam preč.

LAURA

Cestou domov neprehovorím s Gabrielom ani slovo. Je mi jasné, že si moju skleslú náladu nemohol nevšimnúť. Stretnutie s Natáliou pokazilo náladu obom. No Gabriel netuší, že sa za tým skrýva niečo viac než len fakt, že bola kedysi jeho milenkou. Natália pozná moje tajomstvo a to ma desí. Čo zamýšľa a prečo sa chce stretnúť na Stanovej chalupe?

Spomeniem si, že keď som z chalupy odchádzala, zamkla som ju a kľúč som vyhodila do smetí. Nepredpokladala som, že sa tam ešte niekedy vrátim. Navždy som si chcela to miesto vymazať z pamäte. Nevie, či to zvládnem. Znovu mám pred očami Stanovu tvár, živo sa mi premieta v hlave celý dej, ktorý sa odohral.

Zabila som ho, pochovala, zbavila sa všetkých dôkazov. Zakrvavenú plachtu som vyhodila do koša, chalupu upratala a zamkla. Ostalo tam len Stanovo auto zaparkované pod konármi stromov. A jeho telo pochované len pár metrov od chalupy. Ako som mohla byť taká hlúpa a zahrabať ho na jeho pozemku? Vôbec mi nenapadlo zavolať políciu, pretože som sa obávala, že by to bol môj koniec. Bála som sa, že by mi nikto neveril, že som ho zabila v sebaobrane.

A teraz je o mne kamerový záznam, ktorý drží v rukách Natália. Lenže podľa jej slov nešlo o vraždu v sebaobrane, pretože na kamere nie je vidieť, že ma tam Stano väznil.

Sotva mlčky prekročíme prah dverí, Sofia s Lukášom na nás prekvapene upierajú zrak. Všimli si, že sme z domu odchádzali v dobrej nálade, no vrátili sme sa ako vymenení. Svoje deti nadovšetko milujem. Museli si prejsť našou krízou, i keď sa ich vôbec netýkala. O to viac sa tešili, že sme sa s Gabrielom dali znovu dokopy a začali sme fungovať ako skutočná rodina. Naše problémy sa ich netýkajú, napriek tomu sa museli o nich dozvedieť a popasovať sa s nimi.

„Je všetko v poriadku?“ spýta sa Sofia a sústredene na nás hľadí. V očiach jej vidieť obavy.

„Isteže, zlatko, len som veľmi unavená.“

Znovu klamem, no v žiadnom prípade nemôžem Sofii vešať na nos, že v reštaurácii bola milienka jej otca.

„Unavená? Veď nie je ani deväť hodín. Prišli ste domov nejakو skoro,“ poznamená. Upriem zrak na Gabriela.

„Všetko je v absolútnom poriadku, len sme dnes mali ťažší deň v práci,“ chopí sa situácie.

„Ako myslíte, no dúfame, že bude v tejto rodine konečne pokoj,“ povie Lukáš a potichu sa vytratí do izby. Sofia len pokrčí ramenami, odchádza za Lukášom.

„Mohol to byť pekný večer, nebyť tej...“

Zahryznem si do jazyka. Gabriel ma bez slova objíme. Ešte nikdy sme nemali k sebe tak blízko. Je neuveriteľné, že sme sa dokázali cez to všetko preniesť. Už žiadne tajomstvá. Žiadne podvádžanie. Sľúbili sme si, že začneme odznova a budeme viac vnímať potreby toho druhého.

Lenže ja v sebe ukrývam tajomstvo, ktoré Gabrielovi nemôžem povedať. Nemôžem, pretože by to zničilo nielen jeho, ale aj mňa. Zničilo by to naše manželstvo i naše deti. To nesmiem dopustiť. Moja rodina sa nikdy nesmie dozvedieť, že som vrahyňa a že som urobila niečo, čo vidia len vo filmoch. Teraz musím byť silná a konať tak, aby všetko bolo opäť v poriadku.

„Napriek tomu, čo sa stalo, si myslím, že by sme si nemali nechať pokaziť večer. Čo keby sme si pozreli nejaký dobrý film?“

Zmením tému a pevne dúfam, že Gabriel do polnoci zaspí. Televízor by ho mohol unaviť. Potom sa nenápadne vykradnem z domu, nasadnem do auta a vyrazím k chalupe, kde ma bude čakať tá mrcha Natália.

„To je skvelý nápad. Vyberiem nejakú romantiku,“ žmurkne na mňa a odíde do obývačky. Prejdem do kuchyne, nalejem si pohár vody. Sucho v ústach je neznesiteľné, rýchlo ho však uhasím. Zamyslene sa zahľadím z okna. Môj život by bol momentálne dokonalý, keby mi ho nepokazila Natália.

Preklínam deň, keď som stretla Stana a dala mu svoju dôveru. Mali sme ostať iba kolegami a nemusela by som sa teraz dostávať z problémov. Aj šéf sa čuduje, že je Stano niekoľko týždňov nezvestný. Všetci vedia, že sme mali spolu románik, otázky zakaždým smerujú ku mne.

„Ako je možné, že neviete, kde sa Stano nachádza? Nie je zvláštne, že len tak odišiel a ani neoznámil, že u nás končí? Naozaj netušíte, kde môže byť?“

Na všetky otázky vždy odpovedám záporne a tvárim sa úplne neutrálne. Nič neviem, nič s ním nemám, nevidela som ho ani som o ňom nepočula. Zatiaľ po ňom nebolo vyhlásené pátranie, pretože okrem mňa nikto netuší, že Stano nemal žiadnu rodinu. Ani súrodencov, ani rodičov, a jeho vzdialení príbuzní bývajú niekde za hranicami. Skrátka, nikomu nechýba, tak nerozumiem, prečo sa v tom musí vrtať môj šéf?

A ešte Natália. Tá zmija mi chce zničiť život. To nemôžem dovoliť. Vyčkám, kým Gabriel zaspí a pôjdem si to s ňou vyjasniť. Nenechám sa zastrašiť jej vyhrážkami. Možno chce peniaze, pretože vždy bola na peniaze. Dám jej ich, ak jej nimi dokážem zatvoriť ústa. Miniem aj všetky úspory za mlčanlivosť Natálie. Verím, že sa dohodneme. So zovretým žalúdkom vstúpim do obývačky, kde leží Gabriel, ktorý zapol v televízii nejakú romantickú komédiu.

Srdce mi splašene búši. Každá sekunda, ktorá ma delí od polnoci, ma dusí. Ak nezaspí včas, môj plán odísť sa rozpadne ešte skôr, než sa začne. A ak zaspí, čaká ma noc, ktorej sa bojím viac ako čohokoľvek iného. Chalupa, ktorú som chcela navždy vymazať z pamäte, sa ku mne vracia ako nočná mora. Cítim, že sa blíži niečo, čo už nebudem môcť zvrátiť.